

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2010/4.
szeptember

Isten királysága

A beiktatás

Pál evangéliuma

Ízelítő

Isten királysága

David Clayton igehirdetése nyomán

Jézus Krisztus a végidőkkel kapcsolatos nagy beszédében olyan dolgot mondott el a tanítványainak, ami számunkra, akik a második advent küszöbén élünk, különleges jelentőséggel bír:

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Mt 24:14)

Jézus Krisztus szavai szerint az Ő eljövételének közvetlen jele az, hogy *az Isten királyságának evangéliuma hirdettetik az egész világon* (pontosított fordítás szerint). Ez egy nagyon fontos üzenet, amit Isten mindenképpen tudomásunkra akar hozni, és azt várja, hogy az egész világnak elmondjuk. Ha tehát szeretnénk készen állni az Urunkkal való találkozásra, és részesei lenni annak a munkának, amely Isten minden gyermekét felkészíti Jézus Krisztus eljövetelére, akkor mindenképpen ismernünk kell ezt az evangéliumot. De vajon mi *a királyságnak ez az evangéliuma*? Miről szól ez a jó hír?

Ha áttekintjük a Föld és az emberiség történelmét a kezdetektől, választ találunk kérdésünkre.

Ádám királysága

Tanulmányozásunkat Mózes 1. könyvénel kezdjük. Közvetlenül az első emberpár megteremtése után ezt olvassuk:

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

„És megáldotta Isten őket, és mondta nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”
(1Móz 1:28)

A teremtéskor Isten birodalmat, uralmat adott az embernek. Ez volt a Föld királyságának megalapítása, és ekkor iktatta be Isten, a világegyetem Ura Ádámot (az emberi nemzetség fejeként), mint ezen új birodalom királyát. Ugyanerről olvasunk Zsoltárok könyvében:

„Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél; juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; az ég madarait és a tenger halait, mindent, a mi a tenger ösvényein jár.” (Zsolt 8:5-9)

Az embernek tehát uralma volt a halak, az ég madarai, az állatok és minden más lény felett! Az ember volt ennek a világnak a királya, mert e királyság Ádámnak adatott. Ez a rend azonban nem sokáig állt fenn, mert az ember hamar elvesztette a rábízott az uralmat (1Móz 3).

Sátán királysága

Amíg Istennek engedelmeskedett, addig Ádám – királyságával együtt – Istent szolgálta. Amikor vétkezett, akkor Ádám már Sátánnak engedelmeskedett. Ezzel behozta a bűnt a világba, de sokkal több is történt ennél: Valójában ekkor azt a királyságot, amit Isten neki adott, átadta Sátánnak. Az első király Ádám volt, de amikor önmagát Sátánnak vetette alá, akkor önmagával együtt a királyságát is alárendelte az ördögnek.

Amikor Isten Ádámnak odaadta ezt a királyságot, az tökéletes volt. Ez egyben azt is jelentette, hogy az első embernek tökéletes hatalma volt a bolygó felett. Ádám azonban alávetette magát Sátánnak, így az a hatalom,

Hajnalcsillag

---

amit ő kapott, Sátánhoz vándorolt át. E pillanattól Sátán lett e világ ura, e bolygó jogos uralkodója. Ezt láthatjuk Jób könyvének első fejezetében:

„Lőn pedig egy napon, hogy eljöttek az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljött a Sátán is közöttük. És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felelt a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet.”
(Jób 1:6-7)

Egy olyan napról számol be ez az ige, amikor Istennek fiai összegyülekeztek Isten előtt. Ekkor jött Sátán is, és Isten megkérdezte őt: „Honnan jössz?” „A Földről jövök,” – válaszolt Sátán – „ott jártam-keltem, körülkerültem, át- meg átjártam...”

Sátán gyakorlatilag ezt mondta: „A Föld az **én** területem.” Ezzel bosszantani akarta Istent. Miután Isten megteremtette a Földet – csodálatosnak és tökéletesnek –, az embernek adta. Sátán azonban – mint a Föld bolygó képviselője, helytartója – ezzel kérkedik Isten előtt: „Na látod, legyőztelek téged!” Sátán igényt formált világunkra, és érdekes módon Isten tiszteletben tartotta ezt az igényét. Megbizonyosodhatunk erről, ha elolvassuk, hogyan kísértette Sátán Jézust a pusztában:

„És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom.” (Lk 4:6)

Sátán itt azt mondja Jézusnak, hogy „én mindezt a hatalmat neked adom” azért, mert **„nekem adatott”**. Vajon ki adta ezt a hatalmat Sátánnak? Láttuk, hogy Ádám. Isten Ádámnak adta, Ádám pedig Sátánnak. Istennek pedig tiszteletben kellett tartania Sátán jogát erre a hatalomra. Amikor Sátán azt mondta, hogy „nekem adatott”, akkor igazat mondott. Maga Jézus is „*e világ fejedelmének*” nevezte Sátánt (Jn 14:30). A „*fejedelem*” pedig uralkodó hatalmat jelent.

Ha a történet itt érne véget, akkor a helyzetünk reménytelen volna és csak Sátán játékszerei lennénk, akiket kedvére bántalmazhat és kínozhat,

egészen addig, amíg végleg el nem pusztít. Van azonban egy prófécia Ésaías könyvében, amelyben Isten ígéretet tett arra, hogy megszabadít bennünket ettől a sátáni uralomtól.

Az új király

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatos tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” (Ésa 9:6)

Ez a vers Jézus Krisztusról szól. Pontról pontra fogjuk megvizsgálni, mit mond róla ez az ígéret:

1. Gyermekek születnek nekünk
2. Fiú adatik nekünk
3. Uralma lesz
4. Csodálatos Tanácsos
5. Erős Isten
6. Örökkévalóság Atyja
7. Békesség Fejedelme

Nézzük meg, mi mindent tudunk meg Jézusról ebből az igéből! Azt mondja, hogy **„gyermek születik nekünk”**. Ez a kifejezés azt hangsúlyozza, hogy Ő közülünk való lesz, a mi testünkből és a mi vérünkből való: a mi génjeinket hordozza. A Biblia azt mondja, hogy Ő *asszonytól lett*. Ez azt jelenti, hogy aki az Isten trónjának jobbjára felül áll, a mi testvérünk! Ez az igazság! *„Gyermek születik”*: Isten nem egy angyalt küldött erre a bolygóra! Aki eljött, az valóban emberré tétetett! Ha felmerül benned a kérdés, hogyan fogadhat el téged Isten, emlékezz arra, hogy Jézus ugyanúgy Ádám véréből való testvéred, mint ahogyan mi – te és én – testvérek vagyunk! Hála az Úrnak! Ez minden öröme okot ad!

Hajnalcsillag

Ezután ezt olvassuk: „**fiú adatik nekünk**”. Isten nem csak „kölcson” adott nekünk valakit. Amikor Jézus visszatért a mennybe, akkor sem szűnt meg a miénk lenni. Ő továbbra is ember maradt! Isten egyszer s mindenkorra nekünk adta Őt! Hogyha az örökkévalóságból egymillió év eltelik, Ő akkor is közülünk való marad! Dicsőség az Úrnak!

„**Az uralom az Ő vállán lesz.**” Vajon milyen uralomról beszél itt? A Föld feletti uralomról! Ádám kapta kezdetben ezt az uralmat, amit Sátán elvett tőle, Isten azonban itt ígéretet tett arra, hogy lesz valaki, aki visszaveszi Sátántól: az ember Jézus Krisztus.

A következő, amit mond, hogy Ő „**Csodálatos Tanácsos**”. A tanácsos olyasvalaki, aki tanácsot ad. Vajon miért mondja Jézust a Biblia „*csodálatos tanácsosnak*”? Mi olyan csodálatos abban, ahogyan Ő ad tanácsot? Nem egyszerűen arról van szó, hogy a tanácsai jók és igazak. Ennél többről van szó, az újszövetségi tapasztalatról:

„És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.” (Ésa 30:21)

Ez a tanácsos azért csodálatos, mert hogyha börtönben vagy, Ő akkor is ott van. Hogyha a fürdőszobában vagy, Ő akkor is ott van. Ha egy másik ember a világ másik felén él, vagy nem ismeri a nyelvedet, akkor nehezen tud hozzád szólni. De nincs olyan körülmény, amin keresztül a Csodálatos Tanácsos ne tudna elérni téged! De hogyan teszi ezt Jézus Krisztus? A szent lélek által! Ez a sor azt tanítja Jézusról, hogy Ő a Lélek csatornáján keresztül munkálkodik közöttünk.

A következő pont: „**Erős Isten**”. Az első két pont Jézus emberi természetéről szólt, ez viszont az Ő istenségét emeli ki. Emlékezzünk, hogy mindez ugyanarról a személyről szól: arról a gyermekről, aki „születik”; nem arról, aki Ő a mennyben volt, hanem arról, aki nekünk adatott. Ezek a kijelentések mind arra a személyre vonatkoznak, aki végérvényesen ember fiává lett!

Ezután az „**Örökkévalóság Atyjának**” nevezi őt a Biblia. Mit jelent ez?

Nyilván nem Ő az Atya Isten. De akkor milyen értelemben lehet ez a gyermek, aki születik nekünk, az „*Örökkévalóság Atyja*”? Megértjük, ha felidézzük, hogy az első emberi nemzetség atyja Ádám volt, aki azonban csak bűnt és romlást hagyott nekünk örökségül. Ő nem az az atya, akire szükségünk van, mert az élet, amit tőle kaptunk, romlandó élet. Nekünk másfajta életre van szükségünk.

Ahhoz pedig, hogy más életet nyerhessünk, új apára van szükségünk. Ádámtól, az emberiség első atyjától csak megromlott élet származott. Olyan atyára van szükségünk, aki tiszta és jó életet adhat nekünk!

Isten azt mondja, hogy ez a gyermek, aki születik nekünk, *Örökkévalóság Atyja* lesz az új emberi nemzetség számára! Tehát neked is lehet új életed! Ez az új apa adhat neked új életet! Ez csodálatos!

Végül pedig azt mondja róla, hogy Ő a „*Békesség Fejedelme*”. Sátánt „*e világ fejedelmének*” nevezi a Biblia. Ő a háború, a pusztítás fejedelme, a félelem, a gyűlölet fejedelme. Az a valaki viszont, aki nekünk adatik: *Békesség Fejedelme*! Csak annyit mondhatunk, hogy hála az Istennek Jézusért!

Itt van tehát a csodálatos ígéret, hogy Isten helyreállítja a királyságot. De hogyha ez a Fiú vissza akarja szerezni a királyságot az előző uralkodótól, ahhoz először le kell őt győznie.

Az erősebb fegyveres

János 1. levelében ezt olvassuk:

„Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” (1Jn 3:8)

Tehát Jézus azért jött, hogy lerontsa az ördög munkáit. Ezt legtöbbször úgy szoktuk értelmezni, hogy Jézus azért jött, hogy elvegye a bűnt az életünkből. De a következőkből megérthetjük, hogy ennél többről van szó:

Hajnalcsillag

„Akkor egy vak és néma ördögöset hoztak őeléje; és meggyógyította azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszélt, mind látott. És elálméklodott az egész sokaság, és mondta: Vajon nem ez-é Dávidnak ama Fia? A farizeusok pedig ezt hallván, mondták: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.

Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, mondta nékik: Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával. Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mi módon állhat meg tehát az ő országa? És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ök maguk lesznek a ti bíráitok.” (Mt 12:22-27)

Jézus itt bizonyítani akar egy lényeges tényt. Azt mondja, ha Ő Sátán lelke által űzi ki az ördögöket, akkor ez azt jelenti, hogy Sátán önmaga ellen harcol. Amennyiben ez volna a helyzet, akkor Sátán királysága összeomlana. De nem erről van szó, mert Jézus így folytatja:

„Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül érkezett hozzátok az Isten országa.” (28.v.)

Tehát először volt Ádám királysága, utána Sátán királysága következett, és most eljött Jézus, aki felállítja az Isten királyságát. Jézus itt rámutat egy olyan jelre, amelyből *kétség nélkül* tudható, hogy eljött Isten királysága: Ahol Isten királysága megjelenik, onnan Sátánnak távoznia kell. Ez az egyik bizonyítéka annak, hogy eljött Isten királysága. Ahol Sátánnak hatalma van, ott nem Isten uralkodik. Jézus azonban azért jött, hogy felállítsa Isten királyságát! Így folytatja:

„Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házát?” (29.v.)

Hogyha arról hallanánk, hogy valaki kirabolta egy erős embernek a házát

(aki éppen otthon volt), akkor tudhatnánk, hogy a rablónak bizonyára tennie kellett valamit, hogy harcképtelenné tegye a ház urát. Hiszen az nem hagyta volna csak úgy, hogy valaki békésen besétáljon, és kirabolja őt! Jézus ebben a példázatban Sátánt az erős emberhez hasonlítja. Ezt mondja: „Hogyan törhetnék be az ő birodalmába, és hogyan rabolhatnám el az ő javait, ha előbb nem kötöttem meg?”

Jézus elvette Sátán hatalmát! Ha valaki ezt nem hiszi, elég megnéznie, mit tett Jézus. Az ördögöknek, démonoknak nem volt erejük arra, hogy megálljanak előtte! Ő eljött, és letörte Sátán királyságának igáját, és ez volt a bizonyítéka Isten királysága eljövételének.

Emlékezzünk: a teremtéskor Ádám az egész világ felett uralmat kapott. Ha Ádám ekkor azt mondta egy madárnak: „Gyere ide!”, akkor az odarepült. Vajon amikor Sátán átvette ezt az uralmat Ádámtól, akkor övé lett ugyanez a hatalom? Bizony, az övé lett! Sátánnak még arra is hatalma volt, hogy az elemeknek parancsoljon! Hatalma volt arra, hogy viharokat kavarjon, vagy hogy a fákat göcsörtösen és görbén növelessze. Valójában fogalmunk sincs, mennyi mindenre terjedt ki a hatalma.

Amikor Jézus eljött, hogy visszavegye Sátántól az uralmat, akkor Ő ugyanezzel a hatalommal élt. Jézus szavával parancsolt a viharoknak, hogy múltjon el! Ő járt a vízen! Parancsolt a betegségeknek, hogy távozzanak, és azoknak engedelmeskedniük kellett. Ez az a hatalom, ami mindenek felett uralkodik. Isten Ádámnak adta ezt a hatalmat, Ádám átadta Sátánnak, Jézus viszont eljött, és visszavette Sátántól. Ez a királyság hatalma.

Tudjuk, hogy nem kell félnünk Sátántól, mert Jézus megkötözte az erős embert, és elvette minden erejét. Visszavette magához az uralmat, a királyságot. A következőkben néhány olyan ígét fogunk megvizsgálni, amelyekből egyértelműen kiderül, hogy Sátán teljességgel elvesztette ezt a hatalmat, és hogy nem jövőbeli, hanem már megtörtént eseményről van szó!

Legyőzött ellenség

Az első bizonyítékot János 12. fejezetéből idézzük fel. Miközben Jézus az őt körülvevő emberekhez szól, így emeli szavát az Atyához:

*„Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jött azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. A sokaság azért, amely ott állt és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött; mások azt mondták: Angyal szólt néki. Felelt Jézus és monda: Nem én érettem lőn e szó, hanem ti érettetek. **Most** van e világ kárhozzatása; **most vettetik ki e világ fejedelme**: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok.” (Jn 12:28-32)*

Jézus azt mondta, hogy most van e világ kárhozzatása, most ítéltetik meg e világ. Hangsúlyosan, ismételten mondja, hogy mindez **most** történik. Jézus itt a keresztről beszélt (32.v). A kereszten ítéltetett meg a világ, és akkor vettetett ki e világ fejedelme a mennyből és az ő földi királyságából.

Jelenések könyve 12. fejezetében ugyanerről olvasunk. János egy olyan látomást ír le, amelyben egy asszonyt látott, aki a Holdon állt, a Napba öltözve, és épp szülni készült, hogy életet adjon egy gyermeknek. Ez a gyermek Jézus. János látta a Sárkányt, hogy az el akarja pusztítani ezt a gyermeket, aki azonban felvétetett Istenhez és az Ő királyi székéhez. Ezután olvasunk arról, hogy háború támadt a mennyben. Itt kapcsolódunk be az eseményekbe:

„És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodott és az ő angyalai; De nem vehettek diadalmat, és az ő helyük sem találtatott többé a mennyben. És vettetett a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerektségét elhiteti, vettetett a földre, és az ő angyalai is ő vele levettettek.” (Jel 12:7-9)

Feltűnő a hasonlóság Jézus előbbi kijelentése és e rész között. Jézus azt

mondta, hogy „*most vettetik ki e világ fejedelme*”. Itt pedig azt mondja az ige, hogy *levettetik a Sátán*. A következő vers még világosabbá teszi, mikor történt mindez:

„És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az üdvösség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.” (10.v.)

Mikor lett meg ez a négy dolog: „*üdvösség*”, „*erő*”, „*Isten országa*”, és „*az Ő Krisztusának hatalma*”? Az *üdvösséget a kereszten* szerezte meg számunkra Jézus! És nem sokkal **a keresztt után** *erő* jött Isten népéhez. Ez történt **pünkösdkor**. *Isten királysága és az Ő Krisztusának hatalma ugyanekkor* lett meg.

Ezek a dolgok azután lettek meg, hogy Krisztus győzelmet aratott a kereszten, és ez volt az a pont, amikor Sátánt végleg száműzték a mennyből. Azt is mondja, hogy „*most lett meg az üdvösség*” Isten népe számára, majd a következő sorban azt olvassuk, hogy *eljött az erő!* Az *üdvösség és az erő már a miénk!* Isten megadta ezt nekünk Jézusban!

A visszakapott királyság

Isten királyságának eljövetele mindnyájunkra vonatkozott. Jézus értünk vette el a hatalmat Sátántól, és megosztotta velünk a visszaszerzett királyságot:

„Visszatérek pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által! Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:17-19)

Ő velünk is megosztotta ezt a hatalmat. Mindazoknak odaadta, akik

Hajnalcsillag

Krisztusban vannak! Krisztus elvette Sátántól, és nem adta vissza neki. Ettől fogva Sátán soha nem neveztetik e világ fejedelmének! Soha többé nem e világ fejedelme már! Aki mostantól jogosan uralkodik, az a Békesség Fejedelme!

Igaz ugyan, hogy Sátánt továbbra is „*e világ istenének*” nevezi a Biblia, de már nem „*e világ fejedelmének*”. Mi a különbség? Az isten olyasvalaki, akit az ember imádata tárgyául választ. Így, amíg a világ Sátánt imádja, addig ő e világ istene lehet, noha már elveszítette hatalmát. De nem e világ fejedelme többé! Már nem e bolygó jogos uralkodója.

Ez a hatalom Jézusnak adatott, és Jézus által az Ő népének. Soha többé nem kell félnünk Sátántól! Jézus megkötözte az erős embert. Most már jobban érthetjük, hogy a bibliai időkben miért vitték el Pál testéről még a keszkenőket is. Hogyha volt valaki, akiben ördög volt, és elvitték hozzá a keszkenőt Pál (egy ember!) testéről, akkor az ördög kiáltozva hagyta el azt az embert! Ez volt a királyság hatalma!

Feltámadása után Jézus azzal bízta meg tanítványait, hogy vigyék el az evangéliumot a világnak. Előzőleg azonban ezt mondta nekik:

„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28:18)

Majd, miután rájuk bízta az evangéliumot, így szólt:

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Mk 16:17-19)

Kedves Testvérem, hiszel-e? Azt mondod, igen? Dicsőség az Úrnak! Jézus azt mondja, a fenti jelek követik azokat, akik hisznek. Mondott Jézus valaha is hazugságot? Az Ő szavai becsaptak-e valaha valakit is? Kedves Testvérem, Ő komolyan gondolta, amit mondott. Ő soha nem vette vissza a hatalmat, amit adott. Isten királysága ma is áll!

Megvallom, én magam sem értem el még ezeknek a tapasztalatoknak a teljességét. Én is most tanulmányozom mindezeket. Azonban a hit Isten igéjének hallásából származik. És ahogyan olvasom, a hitem is növekszik. Hogyha ez az igazság, akkor mindannyiunknak tudnia kell, hogy **ez az igazság!** Tudnunk kell róla – azért, hogy Istent várakozással kereshessük.

A Bibliából tudjuk, hogy a Lélek nagy helyreállító munkája előttünk áll. Mi pedig eddig nem tettünk mást, csak karba tett kézzel vártuk, hogy majd történik valami. A Biblia alapján azonban arra a következtetésre jutottam, hogy nem nekünk kell várnunk Istenre, hanem Isten vár ránk, hogy higgyünk! Amikor az Ő népe elkezdi megérteni ezeket a dolgokat, akkor felnyithatjuk füleinket és szemeinket, mert láthatjuk az eső bizonyítékait. Dicsőség az Úrnak!

A királyság bennünk

A királyságnak ez az evangéliuma a Biblia fő témája! Ez a mi üzenetünk! Most talán jobban érthetjük Jézus szavait:

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Mt 24:14)

Az „*evangélium*” azt jelenti: „*jó hír*”! Ez a királyságról szóló jó hír! Ezt az üzenetet kell hirdetni a világnak: Jézus visszavette a királyságot Sátántól; az üdvösség és az erő eljött Isten népéhez. És ami a legfőbb dolog, hogy a királyság eljött Isten népe szívébe!

Jézus azt mondja, hogy „*az Isten királysága tibennetek van*” (Lk 17:21)! Vajon hogyan került belénk Isten királysága? A szent lélek által! Tudjuk, hogy Jézus most a mennyben van és némelyek beérik egy távoli Jézussal. De meg kell értenünk, hogy Jézus ugyanakkor bennünk él! Ez a jó hír!

Azt gondolja talán valaki, hogy az ördögök Pál keszkenőjétől félték? Vagy inkább attól, Aki Pálban lakott?! Kitől rémültek úgy meg? Senki nem félt Páltól. Még a neve is azt jelenti, hogy „kicsi”. Valószínűleg alacsony

Hajnalcsillag

---

ember volt, nem olyasvalaki, akitől az ember megijedne. Sátán mégis megrettent, amikor Pál arra járt. Sátán attól a valakitől félt, Aki Pálban élt!

Jézus Krisztus a mennybe ment, Lelke által azonban visszajött. Azért jött vissza, hogy az Ő népében lakozzon! Így marad a királyság benned és bennem – ugyanaz a hatalom, ugyanaz a tekintély mindazokban, akik hisznek! A bűnnek és Sátánnak nincsen többé hatalma felettünk!

Jézus ezzel az ígérettel kívánta tanítványai szívébe vésni ezt az igazságot:

„Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” (Lk 12:32)

Kedves Testvérem, ez Neked is szól! Az Istennek **tetszett!** Arról mondjuk, hogy tetszik, ami kedves számunkra.

Akinek gyermeke van, az nem azért gondoskodik élelemről a gyermekei számára, mert muszáj, hanem azért, mert örömet okoz számára az, hogy gondoskodhat róluk. Nem is tudnád meggyőzni arról, hogy másképp tegyen. Jézus ezt mondja: „Kicsiny nyáj! Örömet okoz a ti Atyátoknak, hogy nektek adja a királyságot!” Higgyünk neki, Testvéreim!

„Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-é néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-é néki? Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11:11-13)

Minden apa és anya tudja, miről van itt szó. Bár gonoszok vagyunk természet szerint, de gyermekeinket mindannyian szeretjük.

Itt van tehát egy gyermek, aki halat kér. Tegyük fel, hogy az apa nem csak annyit mond, hogy „nem-nem”, hanem ezen felül még egy mérges kígyót is ad neki! Igaz, hogy manapság vannak furcsa emberek, de általában még az elvetemültebbek sem tesznek ilyet a saját gyerekükkel. Nem kell félnünk a szent lélek ajándékát kérni! Ha földi apánktól kenyeret kérünk,

nem fog követ adni. Jézus pedig azt mondja, hogy Isten sokkal inkább kész szent lelket adni azoknak, akik tőle kérik, mint azok a szülők, akik jó ajándékokat adnak gyermekeiknek. Ne féljünk kérni és várni! Isten nem hazudik!

Az elmúlt évek, évtizedek, évszázadok élettelen vallásról szóltak. Nem vártunk semmit Istentől. Csak tanokat tanulmányoztunk, egyiket a másik után. De hol van az élő Krisztus? Hol van az élő Isten bizonyítéka közöttünk? Isten nem ezt akarta, kedves Testvérem! Ideje, hogy komolyan vegyük Őt!

Még egy utolsó ígéretet olvassunk el Máté evangéliuma 16. fejezetéből! Ebben a szakaszban Jézus Péterhez beszélt, de itt Péter személyében Jézus az egész egyházat szólította meg, mert az ígéret Isten egész népének szól.

„De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.” (Mt 16:18-19)

Jézus azt mondja, hogy „*én neked adom a királyság kulcsait*”. A kulcs annak az erőnek a jelképe, amivel ki lehet nyitni a kincseskamra ajtaját. A királyság kincseiből mennyit kaptunk tehát meg? Azt mondja neki Jézus, hogy „*amit megkötsz a földön, a menny elismeri*”, és „*amit csak megoldasz a földön, Isten tiszteletben tartja*”. Ez ugyanaz az uralom, amit Ádám kapott kezdetben. Ugyanaz a hatalom, amit Jézusban Isten helyreállított az emberiség számára.

Kedves Testvérem, ma még mindez talán csak elmélet számodra. Azonban a valóságot mindig meg kell előznie az elvi megismerésnek. Isten királyságában az ismeret a hit alapja, és a hit a tapasztalat alapja. Ebben a tanulmányban azokat a tényeket igyekeztünk feltárni, amelyekre hitünk ráépülhet. Leghőbb vágyam azonban, hogy továbblépjünk a hit és a tapasztalat szintjére is, ahová Isten az Ő népét vezetni szeretné e mostani időben.

A beiktatás

„Krisztus mennybemenetele volt a jele annak, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdhetnék. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben elfoglalta trónját. Midőn a beiktatás ünnepélye véget ért, a Szentlélek bőséggel áradt a tanítványokra és **Krisztus valóban megdicsőítettett** azzal a dicsőséggel, melyet az Atyánál öröktől fogva bírt. *A Lélek kiárasztása pünkösdi napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént.* Ígérete szerint elküldte a Szent Lelket a mennyből, annak jeléül, hogy **immár mint Pap és Király, övé minden hatalom mennyen és földön**; és Ő népének Felkentje.” (Ellen G. White, *Apostolok története*, Pünkösdi c. fejezet)

*„Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket,
és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók;
hadd menjen be a dicsőség királya.”*

*„Kicsoda ez a dicsőség királya?”
„Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr.”*

*„Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket,
és emelkedjétek fel örökkévaló ajtók,
hadd menjen be a dicsőség királya!”*

*„Kicsoda ez a dicsőség királya?”
„A seregek Ura, ő a dicsőség királya.”*

(Zsolt 24:7-10)

Pál evangéliuma

Sánta János

Mindig is csodálattal töltött el az a tény, hogy az Apostolok cselekedeteiről szóló könyvnek több mint fele Pál missziós tevékenységéről szól. Amerre csak járt, gyülekezetek alakultak, és emberek százai, ezrei tértek meg munkája nyomán, győztesekké válva a bűn felett. Vajon mi tette Pál szolgálatát olyan hatékonyá? Sokszor hallottam már azt a felvetést, hogy manapság az emberek sokkal hitetlenebbek: ma már nem olyan könnyű az evangéliumot hirdetni, mint az apostolok korában, amikor az emberek egyszerűbbek voltak, nem volt ilyen rohanás stb. Ezek azonban valójában csak kifogások. Ha Pál ma élne, hiszem, hogy most is ugyanúgy ezrek tolongának, hogy hallhassák üzenetét, és munkája ma is ugyanolyan eredményes lenne. A többi apostollal összehasonlítva magát, minden dicsekvés nélkül jelenthette ki:

*„De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt **többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan** de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.” (1Kor 15:10)*

Tudjuk, hogy az idők végén élünk, és Isten kegyelmi üzenetének el kell jutnia a Föld minden lakosához. Krisztus kijelentette: az Isten királyságáról szóló jó hírt minden embernek hallania kell, mielőtt eljön a vég. Ennek a munkának az elvégzéséhez azonban nem elég előadássorozatokot és bibliaköröket tartani, könyveket terjeszteni stb. Arra az erőre és hatékonyságra van szükségünk, amivel az apostolok hirdették az üzenetet:

*„Mert nem merek szólni semmiről, amit nem **Krisztus cselekedett** volna általam a pogányoknak engedelmességére, szóval és tettel. **Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumát.**” (Róm 15:18-19)*

Krisztus mint megfeszített

Ha szert akarunk tenni arra a hatékonyságra, amivel Pál hirdette az evangéliumot, akkor először magát az üzenetet kell magunkévá tennünk. Az apostol így foglalta össze ennek lényegét:

*„Mi pedig **Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot... Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a **Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről.**”*** (1Kor 1:23; 2:2)

Elviekben minden keresztény egyház azt tanítja, hogy az evangélium középpontjában Krisztus és az Ő keresztáldozata áll. Sokan hangsúlyozzák, hogy követnünk kell Krisztus példáját az önfeláldozás és az engedelmesség terén. Itt azonban jóval többről van szó, mint pusztán példakövetésről:

*„Mert a **keresztről való beszéd bolondság** ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, **Istennek ereje**... Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek **Krisztust** [predikáljuk], **Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.**”* (1Kor 1:18,24)

A Krisztusról mint megfeszítetttről szóló üzenetben isteni erő, hatalom és bölcsesség rejlik. Ehhez az üzenethez Isten ereje társul, ami gyakorlati segítséget jelent mindazoknak, akik hisznek Őbenne. Sőt, magát az üzenet hirdetését is meggyőző isteni erők kísérik:

Lélek és erő megmutatása

*„Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét... És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem **léleknek és erőnek megmutatásában**: Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem **Istennek erején** nyugodjék.”* (1Kor 2:1,4-5)

Ha valaki tanulmányozza Pál leveleit, tudja, hogy ő kitűnő szónok volt, aki nagy gondossággal formálta mondatait és fejezte ki gondolatait. Az evangélium hirdetésénél azonban – állítása szerint – nem saját tehetségére támaszkodott. Üzenetét nem ékesszólása és előadókészsége hitelesítette, hanem Isten ereje.

A Bibliában számos feljegyzést olvashatunk, melyekből kiderül, hogyan hirdették az apostolok az evangéliumot:

*„És Filep lemenvén Samária városába, **prédikálja vala nékik a Krisztust.** A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, amiket Filep mondott, **hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula.**” (Csel 8:5-7)*

*„Azért sok időt töltöttek ott, bátran **prédikálva az Úrban,** ki bizonyágot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy **jelek és csodák történjenek az ő kezeik által.**” (Csel 14:3)*

Krisztus az apostolok üzenethirdetését jelekkel és csodákkal erősítette meg (Mk 16:20). Pál kézzelfogható, napi valóságról beszélt, amikor kijelentette: *„Nem beszédben áll az **Istennek országa,** hanem **erőben.**”* (1Kor 4:20) Az Isten királyságáról szóló üzenet hirdetéséhez kevés a beszéd. Az apostolok nem pusztán jó erkölcsöt, vagy egy magasrendű példaképet prédikáltak. Arról tettek bizonyágot, hogy Krisztus legyőzte Sátánt, elvette erejét, és visszaszerezte a Föld feletti uralmat. Egy ilyen horderejű üzenetet nem lehet pusztán szavakkal hitelesen hirdetni! Krisztus uralmának látható jelei vannak: gyógyulások, szabadulások – ezek nélkül csak emberi bölcselkedés az Isten királyságának evangéliuma.

Az apostoli korszak és napjaink kereszténysége olyan távol áll egymástól e tekintetben, mint az ég a földtől. Az evangélium hirdetőitől ma legfeljebb annyi telik, hogy felállnak a szószékre, és jól megszerkesztett okfejtéssel igyekeznek meggyőzni a hallgatóságot. Az az evangélium azonban, amit Pál hirdetett, *nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában!* Pál meg tudott valamit **mutatni**: Isten lelkének és erejének megnyilvánulásait.

Hit a gyógyulásra

*„És ott **prédikálják vala az evangéliumot.** És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. **Ez hallá Pált beszélni:** aki szeméit reá függesztvén, és látván, hogy **van hite, hogy meggyógyul,** monda nagy fenszóval: **Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.**” (Csel 14:7-10)*

Ennek a szakasznak az olvasása elgondolkodásra készítetett. Napjainkban aligha hallunk olyanról, hogy egy evangelizációs alkalom során valaki meggyógyult volna. Sőt, még csak eszébe sem jut a hallgatóknak, hogy itt valami olyat kapnak, aminek segítségével, netán erejével meg tudnának gyógyulni! Ehhez képest, amikor Pál az evangéliumot hirdette egy pogány, az Istentől teljesen elidegenedett városban, volt egy ember, akiben ott, helyben, hit ébredt a gyógyulásra. Vajon egy mai evangelizáció is ugyanezt a hatást váltotta volna ki ebből az emberből? Miről beszélhetett Pál, hogy emberekben hit ébredt a gyógyulásra?!

Isten nem bízta ránk, hogy találgassuk a választ erre a kérdésre. Néhány helyen pontosan le van jegyezve, miről beszéltek az apostolok. A nyomorék meggyógyítása után például így szólt Péter a néphez:

*„Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon? Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, **a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust,** kit ti elárulátok, és megtagadátok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja... **Az életnek fejedelmét pedig megölétek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai.**” (Csel 3:12,13,15)*

Az apostolok tehát Krisztus **haláláról, feltámadásáról és megdicsőüléséről** prédikáltak (vö. Csel 2. és 13. fejezet). Különösen érdekes ezen belül is azonban az a kijelentés, hogy *„mi vagyunk bizonyosságai”*. Miről kellett az apostoloknak bizonyítékot szolgáltatniuk? Jézus haláláról? Erről mindenki tudhatott, aki odafigyelt a hírekre.

Feltámadásáról és megdicsőüléséről azonban már annál kevésbé! Azt állítani, hogy egy olyan embert, akit mint istenkáromló bűnöst halálra ítélték és latrok módjára kivégeztek, Isten a világmindenség Urává tett – ehhez szilárd isteni bizonyítékra van szükség!

„A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölétek. Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, akik néki engednek.” (Csel 5:30-32)

Ahhoz az üzenethez, amit az apostolok hirdettek, kevés volt az emberi szó bizonyítékul. Isten azért töltötte ki lelkét pünkösdkor, hogy az evangélium hirdetésére ráhelyezze isteni pecsétjét. A szent lélek – Krisztus megdicsőült élete – is bizonyosságot tett a pünkösd-i tapasztalatban részesült hívők által erről a nagy igazságról: Jézus feltámadt a halálból, megdicsőült és uralkodik. A nagy Gyógyító és Szabadító él, és jelen van, hogy megízlelhessétek uralmának gyümölcseit! Ennél erőtlenebb kijelentés nem lehet elég arra, hogy egy Istent korábban nem is ismerő, születésétől fogva sánta szívében hit ébredjen a gyógyulásra!

Krisztus él és uralkodik

Az apostolok nemcsak beszéltek Krisztusról, hanem **magát Krisztust hirdették** az embereknek. Azt a Valakit hozták közel az emberekhez, Aki három és fél éven át közöttük járt, hirdetve Isten királyságát, gyógyítva mindenféle betegséget és erőtelenséget, és megszabadítva a gonosz lelkek fogságában sínylődő embereket (Mt 4:23-24). Krisztus bennük lakozott, és ugyanazokat a dolgokat cselekedte általuk, mint amiket földi szolgálata alatt tett. Ez volt a bizonyítéka annak, hogy Jézus valóban feltámadt, az Isten jobbára ült, és kitöltötte életét tanítványaira.

„A MI EVANGÉLIUMUNK ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekből is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek.” (1Thess 1:5)

Hajnalcsillag

Igen, Pál evangéliuma és az apostolok evangéliuma nem szóvirágokban és retorikai fogásokban állt. Isten erejét és lelkét mutatták meg nyilvánvaló csodák és jelek által, hathatós bizonyítékát adva annak, hogy Jézus feltámadt a halálból, él, és uralkodik!

Miért mondja akkor viszont Pál azt, hogy ő csak Krisztusról mint megfeszítettről kíván tudni? Az előzőekből láttuk, hogy az apostolok üzenete nem fejeződött be Krisztus halálánál. Maga Pál írja:

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is;... még bűneitekben vagytok.” (1Kor 15:14,17)

Jézus halála értelmetlen lett volna feltámadása nélkül. Ha Krisztus nem támad fel, hanem a halálban marad, akkor csak halott Krisztusunk van. S való igaz, egy halott Krisztus is lehet jó példakép, de nem adhatja meg azt az **erőt**, amire oly nagy szükségünk van az igaz élethez. Ez az ige azt mondja, hogy ha halott Krisztusunk van, akkor a hitünk semmit sem ér!!! Ha nem hiszük el valóban, hogy Krisztus feltámadott és él, akkor esélyünk sincs szabadulni a bűn rabságából! De hála az Úrnak, mert Ő nemcsak meghalt értünk, hanem fel is támadt, sőt, meg is dicsőítettett értünk:

„Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk. Annakokáért az Istennek jobbjá által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok.” (Csel 2:32-33)

Valójában Jézus halála és feltámadása sem segített volna rajtunk, ha Isten nem dicsőíti meg Őt, és nem tölti ki ránk szent lelkét. Jézus ezt ígerte tanítványainak halála előtt:

*„De én az igazat mondom néktek: **Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.**” (Jn 16:7)*

Az első keresztények pünkösdkor megtapasztalták a megdicsőült Krisztus életét, amely kiáradt rájuk. Ez volt személyes győzelmük és küldetésük hatékonyságának kulcsa. A szent lélek az a csatorna, amelyen keresztül az Isten jobbján ülő Krisztus uralmának áldásaiból részesülünk. Amíg Krisztus nem dicsőült meg, ezek az áldások nem álltak a tanítványok rendelkezésére, utána azonban „*felruháztattak mennyei erővel*” (Lk 24:49).

Krisztust mint megfeszítettet hirdetni tehát magában foglalja Krisztus halálát, feltámadását és megdicsőülését is. A halálban önmagában nincs erő. Abban **az életben van az erő**, ami megtörte a halál bilincseit és Sátán uralmát!!! Ezt hirdették az apostolok, és ez volt Pál evangéliuma is. Krisztust prédikálni mint megfeszítettet, mint feltámadottat, és mint megdicsőültet. Dicsőség Istennek, mert **az Úr él és uralkodik!**

Lemaradtunk?

Az apostolok által hirdetett evangéliumban erő volt. Az Isten királyságáról szóló üzenetet jelek és csodák erősítették meg. Csakhogy Pál már csaknem 2000 éve a sírban pihen, mi pedig itt vagyunk a XXI. században, és az apostolok kora óta vajmi keveset tapasztaltunk abból a hatalomból, ami az ősegyház munkáját kísérte. Két évezreddel lemaradtunk az áldások javáról! Mi maradt nekünk?

Az alábbi történet jól szemlélteti helyzetünket:

„Nemsokára a Szent Lélek kiárasztását követően, egy komoly imaalkalom után, Péter és János együtt mentek fel a templomba. Ahol beléptek, az 'Ékes kapunál', láttak egy, már negyven év óta nyomorék embert ülni. Ez a szerencsétlen férfi **hosszú ideje vágyakozott arra, hogy Jézust láthassa, mert gyógyulást várt Tőle**. Tehetetlen állapotában azonban túlságosan messze esett a Nagy Orvos működési területétől. Sok könyörgése végül arra indította néhány ismerősét, hogy elvitték a templom ajtajáig. **Mikor azonban odaérkezett, megtudta, hogy Azt, Akire minden reményét építette, kegyetlen módon megölték.**

Hajnalcsillag

Csalódása nagy részvétet keltett azokban, akik tudták, mennyire vágyott arra, hogy Jézus meggyógyítsa. Naponként kitették a templom elé, hogy **az arra menők csekély alamizsnája enyhítse ínségét.**” (E.G. White: *Apostolok története*, A templom kapujában c. fejezet)

Ez a férfi 40 éve nyomorék volt. Hallott Jézusról, és tudta, hogy ha találkozhatna a Nagy Orvossal, biztosan meggyógyítaná, hiszen Ő soha senkit nem utasított el, aki Hozzá ment. Amikor azonban végre elérte, hogy talán közel kerülhetne hozzá – a templom kapujában – Krisztus halálhíre fogadta. Gyógyulásának minden reménye szertefoszlott. Egy halott Krisztus nem tud neki segíteni. Pedig csak pár nappal maradt le! De lemaradt... És mi maradt neki? Alamizsna. A templomba járók csekély alamizsnája, ami valódi szükségletét soha nem tudta betölteni.

Kedves Testvérek! Ez a történet rólunk szól. Sokszor talán mi is elmerengünk azon, milyen lett volna abban az időben élnünk, amikor Krisztus Földünkön járt. Tudjuk, hogy ha felkerestük volna nyavalyáinkkal, és segítségét kértük volna, Ő nem utasított volna el minket. Krisztus mindenkit meggyógyított, megszabadított, megáldott, aki Hozzá jött! Csakhogy lemaradtunk. Ráadásul nem is pár nappal, hanem 2000 évvel! Krisztus elvétetett tőlünk, és nem tudunk elég közel kerülni Hozzá, hogy gyógyító erejét igényeljük testi-lelki bajainkra. Valójában nem vagyunk jobb helyzetben, mint az a nyomorék, aki számára Krisztus halott ember volt. És mi maradt nekünk? Alamizsna. A gyülekezetbe járók vagy a prédikátorok által odavetett csekély táplálék, ami éppen arra elég, hogy lelkileg ne haljunk teljesen éhen.

Ha itt érne véget a történet, teljesen reménytelen lenne helyzetünk. Egy halott Krisztus nem tud segíteni nekünk. De – hála az Úrnak – van folytatás:

„Amikor Péter és János elhaladt előtte, tőlük is alamizsnát kért. A tanítványok részvétlenül néztek rá és Péter így szólt hozzá: *'Nézz mi reánk!' 'Az annakokáért figyelmeztet vala reájuk, remélvén, hogy valamit kap tőlük. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem.'* Amikor Péter bevallotta szegénységét, a nyomorék arcán csalódás árnya suhant át.

Arcvonásai azonban rögtön kisimultak, amikor az apostol folytatta: *'Hanem amim van, azt adom néked; a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj. És őt jobb kezénél fogva felemelé és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái; és felszökvén, megállta és jár vala és beméne ő velük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.'* (Csel 3:4-8)" (u.o.)

Péter és János szeméből sugárzott a hit, és ezt a nyomorék is felismerte. Amikor kimondták Jézus nevét, új remény gyúlt összetört szívében. Jézus neve azonban önmagában még kevés lett volna a gyógyuláshoz. Péter ezt mondta: „*amim van, azt adom*”. Péter rendelkezett Jézus nevével, Jézus hatalmával. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy maga Jézus lakott Péterben, és ő tudta, hogy azzal a hatalommal szólhat, ami Krisztus tulajdona. Péter nem könyörgött a nyomorékért, hogy gyógyuljon meg. Krisztus szólt belőle, és az Ő szava meg is cselekedte, amit kimondott, mert Ő sosem hazudik.

De vajon honnan vette Péter a bátorságot, hogy ilyen kijelentést tegyen? Ő maga így nyilatkozott erről:

„Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon? Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust...” (Csel 3:12-13)

Jézus megdicsőülése volt tehát a kulcs. Ennek a mennyei ünnepélynek pedig a szent lélek pünkösdi kitöltetése volt a földi bizonyítéka (Jn 7:38-39). A tanítványok számára a lélek keresztsége hozta meg azt az erőt és hatalmat, amivel teljes bátorsággal szólhattak Krisztus nevében, és folytathatták azt a szolgálatot, amit Krisztus kezdett meg közöttük.

A nyomorék számára pedig így lett a **halott** Krisztusból **élő** Krisztus. Bár a Vele való személyes találkozásról lemaradt, lélekkel teljes tanítványain keresztül mégis találkozhatott az újra élő és megdicsőült Krisztussal.

Számunkra is ez az egyetlen út. **A szent lélek keresztsége az egyetlen esélyünk**, hogy olyan mértékben tapasztaljuk meg az élő Krisztust,

Hajnalcsillag

---

ahogyan az apostolok és az akkori keresztények. Csak így tudjuk **azt adni, amink van**. Csak így tudjuk magát Krisztust adni az embereknek, és nem pusztán Krisztusról való üres beszédeket szólni. Bár a Krisztussal való személyes találkozásról 2000 évvel lemaradtunk, de Ő azért töltötte ki lelkét, hogy az ezzel járó áldásokat mindnyájunk számára pótolja, sőt, sokkal többet is ad.

Hogyan tovább?

Amikor a Bibliát olvassuk, csodálattal tölt el minket, Isten milyen hatalmasan munkálkodott akkoriban. De a múlton való csodálkozástól tovább kell lépünk. Isten felszólít:

„Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet. Dicsőíteni fog engem a mező vada, a sakálok és strucok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizet, hogy választott népemnek inni adjak.” (Ésa 43:18-20)

Ez Isten ígérete. Ő nem azt akarja, hogy mi a régi korokon merengve azon sopánkodjunk, hogy de jó is volt nekik, nekünk meg milyen rossz. Jól vessük elménkbe: Krisztus...

- *egyszer* halt meg,
- *egyszer* támadt fel,
- *egyszer* dicsőített meg,
- *egyszer* töltötte ki lelkét,

...és mindezt **egyszer s mindenkorra** tette. Isten nem végez fél munkát, és Ő nem a visszavonásnak Istene. Ő nagyon jól tudja, hogy ami egyszer olyan hatalmas áldást jelentett az akkori hívők számára, most is legalább olyan becses lenne azok előtt, akik elnyerik. Ő jóságos, szerető szívű Édesapa, aki örömét leli abban, hogy jó ajándékokat adhat azoknak, akik Tőle **kérnek**. Kérdés, hogy **mi** kérjük-e és várjuk-e Tőle a legnagyobb ajándékot?!

Az Úr most újat cselekszik – újra cselekszik –, és a lelki sivárság közepette ismét felfakasztja az Ő lelkének folyóját. Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csak távolról és csüggedten szemlélje az isteni áldások gazdagságát, hanem azok teljességéből részesüljön, itt és most. Krisztus garantálja, hogy a királyságnak ez az evangéliuma – amit Pál is hirdetett – be fogja járni a Földet, mielőtt eljön a vég. Ha részesei akarunk lenni az Ő művének, nem érhetjük be azzal az alamizsnával, amit eddig kaptunk. **„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!”** (Zsolt 34:9) Isten azt akarja, hogy valóságosan megtapasztaljuk az evangélium erejét – az élő Krisztust –, a maga teljességében.

Most készül, avagy nem tudjátok még? Sőt, valójában már el is kezdődött...

„Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéretén, hogy követőinek elküldi a Szent Lelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéretének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéretet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szent Lelket. Ahol a Szent Lélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok kötik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Ez az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; és ami magával hozza az összes többi áldást is; Isten pedig felmérhetetlen bőségben kínálja fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szent Lélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezzük és szomjúhozzuk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szent Lelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat...” (E.G. White, *Apostolok története*, A Lélek adománya c. fejezet)

Ízelítő

Folyóiratunk első számát ezzel az elgondolkodtató idézettel nyitottuk meg:

„Még ezután kell **jelentős igazságoknak** – melyek **pünkösdi időszak** óta **elkerülték a figyelmet és rejtve maradtak** –, a maguk isteni tisztaságában előragyogniuk Isten szavából. Akik igazán szeretik Istent, azoknak a Szent Lélek olyan igazságokat fog kinyilatkoztatni, amelyek **mára elhalványultak** az elmékben, vagy **teljesen újak**.” (Ellen G. White, *1888-as anyagok [Kiben bízhatunk IV.]*, 1651.o.)

A helyreállítás munkája még nem ért véget. Jelentős igazságok vannak még Isten ígében feltáratlanul, elsősorban a pünkösdi események kapcsán. Nem meglepő tehát, ha olyanokról írunk, amik szokatlanok, vagy újszerűek. Az Úr nem a jelenlegi erőtelenségben, hanem az Ő mindent felülmúló dicsőségében fogja befejezni földi művét. Ezt azonban csak úgy teheti meg, ha megértjük az Ő tervét, és hit által együttműködünk Vele. Ez a terv most bontakozik ki szemünk előtt. A *Hajnalcsillag* jelen száma erről szól, a következőben pedig egy tapasztalatot kívánunk megosztani a szent lélek keresztségével kapcsolatban.

„*Ne félj, te föld! Örülj és vígadozz,
mert nagy dolgokat cselekszik az Úr!*” (Jóel 2:21)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>